

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til skatte- og afgiftsministeren, fordi den så længe bebudede skattereform er kommet – vel ikke som lovforslag, men som den redegørelse, vi skal drøfte her i dag. Redegørelsen omfatter jo ikke en fuldstændig skattereform, men det, der indeholdes i redegørelsen, er også nok til, at vi må bede os fritaget for yderligere reformtanker af den art, som der er tale om her. Min tak går derfor alene på, at regeringen og skatteministeren har gjort det så klart, hvad de – og for resten også LO – vil, og derved også giver os mulighed for lige så klart at sige fra. Det er ikke den vej, vi vil.

Den røde tråd – og den er meget rød – der går igennem redegørelsen og holder dens enkelte dele sammen, er forøgelse af beskatningsgrundlaget og en skærpelse af beskattningen. Hvad der tilstræbes, er, at alt, hvad man tjener, skal være lig med den skattepligtige indkomst. Der er ingenting at trække fra. Det afviser vi, selv om vi føjer til, at der kan være fradrag af den ene og den anden art, som vi er rede til at drøfte.

Hvor man ikke kan fjerne fradragene, så gør man noget ved dem i stedet for ved at gøre dem til fradrag i skatten. Det vil altså sige, de virker på første trin af skatteskalaen, mens man hidtil har kunnet trække dem fra i indkomsten. Skatteministeren kalder det at give fradraget ens værdi for alle. Med det nuværende skattesystem har vi, hvad enten vi nu kan lide det eller ej, højere statslig beskattning af indkomster på andet og tredje trin af skatteskalaen. Men det er en forkert betragtning at hævde, at fradraget giver større effekt for den højere indkomst end for indkomsten, der ligger lavere, altså er på første trin af skatteskalaen. I alle tilfælde – og det er så langt de fleste – hvor fradragsbeløbet ligger inden for det første skalatrin, giver fradraget nøjagtig den samme skatteeffekt for alle skatteydere, nemlig den skat, der svares på første trin. De, der har en højere indkomst og må betale skat på andet og tredje trin – altså har en højere indkomst end det, der svarer til første trin på skalaen – må svare skatten med højere beløb. Sådan virker den progression, som vi har i vores skattesystem. Det er indkomsten på det laveste trin, der ved fradrag udgår af beskattning. Sådan har vi indrettet

det og ment, at man derigennem lagde byrderne på de skuldre, der kunne bære dem. Ved at modregne fradraget i skatten på første trin skærpes beskattningen ved, at en endnu større del af indkomsten kommer ind under den højere skattesats.

Et af målene med skattereformen kaldes en mere rimelig fordeling af den samlede skattebyrde til fordel for de lavere og mellemste indkomster. Skal det ikke hellere siges rent ud: skattereformen tilsigter en yderligere indkomstudjævning gennem ændring af beskatningsgrundlaget.

Et andet mål med skattereformen udtrykkes på den måde, at man vil få et mere forenklet og mere overskueligt skattesystem gennem sanering af en række skattemæssige fradrag. Også dette må hellere siges rent ud: gennem fjernelse og omlægning af skattemæssige fradrag gøres beskatningsgrundlaget større. Når det tilsigtede mål – at den skattepligtige indkomst er blevet lig med alle de penge, man tjener – er nået, er der ikke længere nogen grænse for, hvor høj beskattingsprocenten kan blive; der tages ikke længere hensyn til den enkeltes skatteevne.

Man vil afskaffe lønmodtagerfradraget. Om dette skal det siges, at der givetvis er udgifter, som det kan være forholdsvis svært nærmere at redegøre for, men som den enkelte har, og som han bør have en mulighed for at trække fra. Det er udgifter, der sidestilles med, hvad den erhvervsdrivende har adgang til at trække fra for det, der er nødvendigt for at sikre og erhverve og vedligeholde indkomsten. Jeg tror snarere, man skulle prøve på at udbygge dette lønmodtagerfradrag, bl. a. i forbindelse med den stillingtagen, der kommer til næste forår, til, hvordan der skal forholdes med de dyrtidsportioner, der ikke er blevet udbetalt. Der kunne være god grund til netop at prøve på at holde lønniveauet nede ved at øge lønmodtagerfradraget. Jeg vil også sige, at lønmodtagerfradraget er andet og mere end et standardfradrag. Mange lønmodtagere kan med rette opbygge et fradrag – beroende på, hvad de har af faglige udgifter, udgifter til transport osv. – og dermed skabes der rimelige fradrag for den enkelte.

Skattereformtankerne strammer yderligere grebet om erhvervslivet. Lønfradragsordningen, hvor der skal beregnes lønfradrag på det sted, hvor man har sit virke, giver ikke blot